

Братя Грим
Старият Хилдебранд

Живели някога селянин и селянка. Случило се така, че попът харесал селянката и много му се искало да остане с нея цял ден и да се позабавлява. А и на нея също ѝ се искало.

– Слушай – казал попът, – решил съм да останем двамата сами цял ден и да се позабавляваме. Затова кажи на мъжа си, че си болна. Охкай, викай силно и не ставай от леглото чак до неделя, когато ще чета проповед в църквата. А аз ще кажа в проповедта си, че ако някой има вкъщи болно дете, болен мъж, болна жена или баща, или майка, или сестра, ще трябва да отиде в планината. Там ще си купи за един крайцер лаврови клонки и болният веднага ще оздравее.

Селянката се съгласила. Вечерта, като си легнала, започнала да се оплаква, да охка и да вика. Мъжът ѝ се опитал да я успокои, но напразно. Така било всеки ден. В неделя селянката казала:

– Мисля, че ще умра. Затова искам преди смъртта си да отида да послушам проповедта на свещеника.

– О, дете мое! – извикал покрусен мъжът ѝ. – Не бива да правиш това. Може да ти стане по-зле. Ще отида аз, ще чуя проповедта и после всичко ще ти разкажа дума по дума.

– Е, добре – казала жена му. – Върви ти, но слушай внимателно.

Селянинът отишъл в църквата и попът започнал да говори:

– Ако някой има у дома си болно дете, болен мъж, болна жена, болен баща или майка, или сестра, нека да отиде в планината, да си купи за един крайцер лаврови клонки и тогава болният веднага ще оздравее.

Като чул това, селянинът се зарадвал, взел от попа един крайцер и се отправил към дома си.

– Ей, мила женичке! – викнал той още от вратата. – Може да смяташ, че вече си оздравяла. Попът каза, че ако някой има в къщата си болен – дете, мъж, жена, баща, майка или сестра, трябва да отиде в планината и да купи за един крайцер лаврови клонки. Щом стори това, болният веднага ще оздравее. Попът ми даде един крайцер и аз веднага ще тръгна, за да оздравееш по-бързо. – И излязъл.

Селянката веднага станала от леглото, а след миг пристигнал попът.

В това време селянинът бил вече далеч от дома си – вървял много бързо, защото искал час по-скоро да стигне до планината. По пътя срещнал кума си, който бил търговец на яйца и се връщал от пазара, където продал стоката си.

– Здрасти! – извикал кумът. – Закъде бързаш толкова?

– Отивам на свято място – отговорил селянинът. – Жена ми е болна,

а в проповедта си попът каза, че който има вкъщи болен – дете, мъж, жена, майка, баща или сестра, трябва да отиде в планината и да купи лаврови клонки за един крайцер. Тогава болният веднага ще оздравее.

– Слушай – казал кумът, – как може да си толкова глупав и да повярваш на такова нещо? Знаеш ли каква е работата? Попът е решил да остане с жена ти през деня и двамата да се повеселят. Измамили са те, за да не им пречиш.

– Какво говориш? – извикал селянинът. – Искам веднага да проверя дали това е истина.

– Тогава сядай в кошницата, а аз ще те заведа да видиш с очите си какво правят жена ти и попът.

А там вече било много весело. Селянката била изпекла вкусни кифлички, а попът седял доволен и пийвал хубаво вино. Изведнъж някой почукал на вратата.

– Кой е? – попитала селянката.

– Аз съм, кумице – отговорил кумът. – Носих яйца на пазара, но не можах да ги продам. Пусни ме да пренощувам у вас, че навън е вече тъмно.

– Е, не си дошъл навреме – казала селянката, – но какво да се прави. Влизай и сядай на печката.

Кумът влязъл и се настанил на печката, а селянката и попът продължили да се веселят. Попът казал:

– Слушай, гълъбче, ти пееш така хубаво. Защо не ми изпееш нещо?

– Ех – отговорила селянката, – пеех хубаво някога, когато бях млада. А сега вече не мога.

– Хайде, хайде – настоял попът, – поне малко ми попей.

И селянката започнала:

Мъжа си ловко аз изпратих
на планината да се моли
и ето че сама останах.

Попът запял с нея:

Добре ще бъде, ако той
остане там една година
насам-натам да се пошляе.
Алилуя!

Тогава кумът (а селянинът се казвал Хилдебранд) също запял:

Хилдебранд, кумецо мил,
защо на печката си се качил?

Запял и селянинът от кошницата:

Такава песничка не мога
аз да понеса,
от кошницата искам
да изляза на часа!

Хилдебранд изскочил от кошницата, хванал попа, напердашил го и го изгонил завинаги от дома си.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Der alte Hildebrand

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2491>]